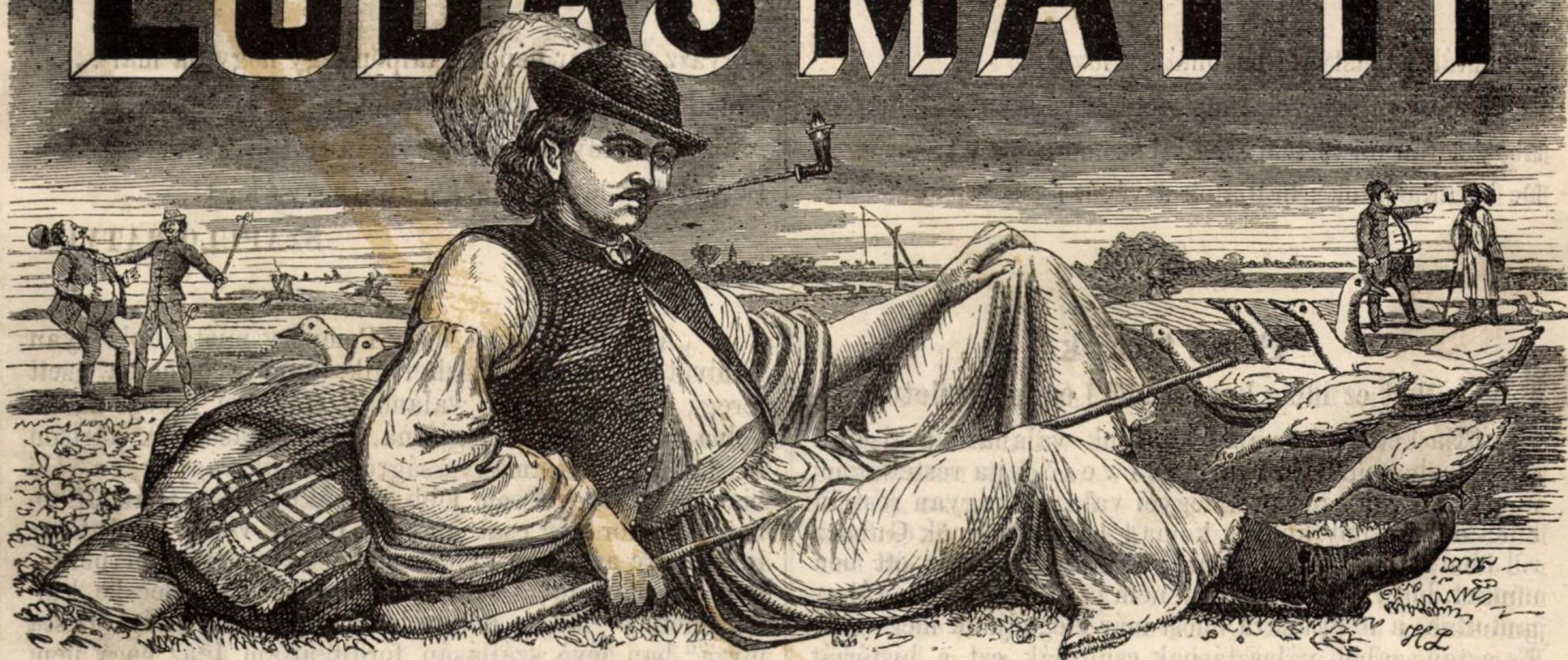

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik **minden vasárnap.** Ára 3 hóra csak **egy** forint.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba 3 korona-utcza, 18. szám alá küldendő.	Pest, május 12. 1867. 6. szám.	Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	SZERKESZTŐI IRODA: Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

Egy régi történet

ujabb kiadásban.

Hallgass rám egy kissé kedves jó magyarom!
Ha tetszik hát mondok neked egy szép regét:
Olvastad — hisz' hogy ne? — elavult könyvekből
A trójai fa-ló gyászos történetét?...

... Ha olvastad jól van; ha pedig nem, im halld':
Volt egyszer egy város, azt Trójának hivták —
S mi okon, nem tudom, elég az hozzá, hogy
Több éven keresztül a görögök vivták!

De hiába! mert hát erős volt az nagyon;
Állt mint a köszikla zugó tenger között —
S az ellenség dühe nem árthatott neki:
A kemény bástyákon mint a hab megtörött.

Hjah! biz igy nem jó lesz — szólalt föl egy vitéz,
Elveszthetünk mindent és mire se megyünk,
Hanem ha hallgattok az én tanácsomra . .
Ajánlok valamit, hogy mitévők legyünk?

Csináljunk barátim egy magas fa-lovat,
A melynek belseje legyen tágas, üres;
No tudjátok azért, hogy megférjen benne
Katonáink közzül egy rakás fegyveres . . .

S aztán mi történik? azt is meglátjátok,
Hogy czélunkat érjük: százat teszek egyre;
A város miénk lesz s kardunknak élitől
Nem fogják megóvni még az Istenek se.

Tetszett a dicső csel! elkészült a fa-ló!
S az ellenség megbujt, ki erre ki arra;
És a trójaik — mert megszabadultak —
Fakadtanak vala szörnyü örömzajra.

Ezrenként tódultak ki a bástyák megöl,
— Egész biztonságban érezvén magokat —
Bámulták erősen, öreg, ifju, asszony,
Azt az ajándékba hagyott nagy fa-lovat:

Ej be derék állat! milyen dicső volna
Bevinni oda a piacz közepére;
Huzzuk be! huzzuk be! hamar azt a bástyát
Bontsátok ki... mert igy talán be se férne?!

Lebonták a bástyát! bevonták a lovat,
— Nehány ellene volt: lepiszegték végkép. —
Hogy aztán mi történt? — jaj szomoru biz a! —
De ha akarjátok: halljátok a végét:

Feldulta a várost a bevitt ellenség!
... Maga volt az oka... sirját maga ásta...
Miért hozám föl most e szomoru casust?
Ki gondolkodni tud, rögtön kitalálja!

* * *

Vigyázz magyar népem! talpon légy hogy ha már...
Ismétlék bölcseid ezt a történetet,
... Alkotmányod erős bástyáján rést ütve...
Bevonták a lovat — a közös ügyeket!

SZAPULÓ MÁTYI.

Pesti titkok

miket ez ideig kevés vidéki ember tudott.

Na kedves komám! átestünk valahára a tisztujitáson is, hanem hát olyan kinevező fajta restellátziót, mint a milyen ezen pestmegyei vala, csakugyan restelni lehet ám. Bizony kedves koma! hijába voltunk Gubaczról öten öt napig Pesten, meg se kérdeztek biz ott bennünket, hogy tetszik-e vagy nem ez a szógabiró, rákurjantották a nyakunkra, most már elégedjünk meg vele. És aztán szabad választásnak csufolják ezt a históriát. Hasonlit biz ez a mostani restellátzió kedves komám! az öszvérhez, mely félig szamár — félig ló. A mi tisztujitásunk is félig alkotmányforma választás, félig pedig valódi provisoriális kinevezés.

Visszaemlékezve a régi tisztujitásokra, elbusultam magamat s betértem valami traktérfélébe, hogy bosszuságomat belefojtsam egy pohár borba. A mint igy morfondiroztam, meghuzva magamat egy zugban, — egyszer csak beállit vagy öt uri ember, letelepednek egy asztalhoz, az egyik parancsol egy „kriglit" a másik egy „snittet" harmadik egy „halbszájtlit." Én csak vártam, hogy ugyan mit hoz az a kellner... hát kedves komám! a melyik egy kriglit parancsolt, annak hozott egy jó meszely sört, annak is mig az asztalra tette, kifutott a fele oly habos volt; a ki egy snittet parancsolt, az elébe a kellner már csak fél pohár sört tett; a ki pedig egy halbszájtlit kért, az már nem sört kapott, hanem egy fél meszely bort.

Az én uraim csakhamar lármás diskurszusba elegyedtek egymással.

„Olvastátok a „Magyarország" mai számát czimborák?" — kérdé a többit egy hamarszőke fiatal ember, — Pompéry ugyancsak kapczáskodik a „Magyar ujság"-gal.

„Majd befelel annak Böszörményi pajtás! nem fog az adós maradni," — szólla egy másik.

„Már az igaz czimborák! ugy hányja veti magát ez a Pompéry az országgyülésen, mint polturás malacz a garasos kötelen, s ugy terpeszkedik ott az irói karzaton mint valami kanpáva; a multkor is az ő hangos társalgása miatt kivánták a képviselők, hogy üritessék ki az irói karzat", monda az előbbi.

„De most meg már a Pesti Hirlappal is kezd kikötni, vága közbe a harmadik, — hanem hiszen majd a körmére koppantunk neki."

„Bizony nem fog ártani" erősité a negyedik.

Na — gondolám magamban — ezek bizonyosan ujságirók, majd csak hallok valami jó hirt tőlük, mit hazavihetek Gubaczra, — hallgassuk tovább mit beszélnek.

„Az igaz barátim, hogy Pompéry, mióta lapja olyan félhivatalos, jobban fészkelődik, mint a tormába esett féreg; ha még aztán valami tizenhárom próbás hazafi volna, akkor csak megjárná, hogy másoknak tartson leczkéket az alkotmányosságról. De itt vagyok én, élő bizonyság, hogy ő sem jobb a Deákné vásznánál. 1850-ben, a mikor még csak görögül tudott, velem fordittatta le németre azon czikkeit, a melyeket az istenben boldogult magyarfaló „Ost-Deutsche Post"-nak Bécsbe küldözgetett. — Még a helyre is emlékszem, a „Régi Posta utczá"-ban lévő szállásán forditgattam. Igaz hogy nem „telivér módra fizetett, mert egy egy czikk forditásáért egy egy rongyos német forintot adott; no de akkor mint bujkáló honvédtisztnek az is elég volt, hogy estendenkint az „Aranykéz"-nél urat játszam; azután meglehet, hogy Kuranda neki sem fizetett 2—3 forintnál többet."

„Hjah pajtások! Ez igen régi dolog, de tudok én ujabb históriát is Pompéryről" gyujtott rá a harmadik.

„Halljuk hát! halljuk! Kellner! Nok án krigli!" még egy snitt!

„Emlékeztek azon időre, mikor Zichy-Schmerling 1865 elején Bécsben a „Bécsi Hiradó"-t meginditották. — Kecskeméthy karakán legény. Ő tudta, hogy Pompérynek nagyobb a szája mint az esze. Azt is tudta, hogy macedóniai Fülöp, még a görög várakat is szamárral vette be; a szamár hátára aranynyal telt zacskókat rakatván. Ezt macedóniai Fülöp tehette, mert akkor még volt talentum és arany dosztig. Most a bankó is megteszi a hat vágást; tiz, tizenkét darab tizforintossal sok szájat be lehet tapasztani. Hát Relli barátunk fogja magát és Pompéryt havonkénti 120 forinttal szerződteti olyformán, hogy Pesten incognitóban iránycikkeket irogasson a „Bécsi Hiradó" számára. Pompéry kapott is rajta mint Czibak bátya a kulacson, és megirta az akkoriban hires „Gondolkozzunk" czikk sorozatot a „Hiradó" számára. Arról kellett volna „gondolkoznunk", hogy nem lenne-e jobb a rájxráthba menni? A midőn a czikket felküldé, külön levelet irt mellé Kecskeméthyhez, hogy a dolog „szent titok legyen közöttük"; de Kecskeméthy ugy kálkulálván, hogy a levél a szerkesztőséghez levén czimezve, az egész szerkesztőséget érdekli és illeti, azt a munkatársaknak is átadá elolvasás végett, kikötvén egyszersmind hogy a dolog szent titok legyen.

Mikor aztán az első hónap eltölt, Relli nagy panaszosan megirá Pompérynek, hogy a „Hiradó" kasszája rosszul áll; ingyen munkát pedig nem kivánhat, tehát... egy havi gázsival meg volt fogva a rendithetetlen nagy haza — — — fi!

Most jön a java! Schmerling megbukik! Zichy dettó; Majláth kanczellár lesz — Pompéry, a nagy 48-as és még nagyobb 61-es, ujból ir „szent titok leple alatt.“ Kecskeméthynek, eszközölné ki Majláthnál, hogy őt, t. i. Pompéryt, a kormány részéről a Jász-Kun-kerületben országgyülési képviselőjelöltnek léptessék föl. — Relli a „szent titkot“ megint közlötte a munkatársakkal. — És ő mer másokat leczkézni?

„Ki kell tenni ezt a skandalumot.“

„Még pedig a Ludas Matyiba, mert csak annak van kurázsija eldöngetni a Döbrögieket, mondának mindannyian.“

„Szegény haza!“ fohászkodám magamban „hát 120 frtért „Magyarország“ is eladó? De hiszen mért ne? Jézust még kevesebbért 30 ezüst pénzért árulta el Judás.

Ott hagytam az előttem levő bort, kifizettem az árát, haza jöttem és mind-e mai napig hiába vártam e szép história megjelenését a „Ludas Matyi“ ban — Nehogy kárba menjen, megirtam kedves komámnak és ha ugy tetszik, küldje be komám „Ludas Matyi“-hoz.

Komája

Libási Áron s. k.

Eredeti levelek.

VII.

Téns uram!

Már csak nem állhatom meg, hogy kérdést ne tegyek a felől, hogy hát azt a Szentkirályi uramat mír nem szeretik kegyelmetek? mer hiszen lássa téns uram, a mai világ gusztusaihoz képpest ö nála nem pászol jobban senki, hiszen már a neve is olyan, hogy a pápisták is megsüvegelhetik mert Szent.. azután meg hozzá még király i is, ezt meg Deák tekintetes uram is helybenhagyja, már pedig a mit ö helybe hágy, hát ki a fekí szóll az ellen?

Ugyan téns uram kérem szeretettel, ha meg nem sérteném, azt akarnám megkérdeni, hogy ha majd Ferencz József császár ö felségét csakugyan megkoronázzák a magyar koronával, hát már akkor osztán igazándi király lesz ü kigyelme úgyi? osztán nem parancsol neki a nímet császár sem többet, — de hát ü a nímet császárnak? ? mert én már csak úgy szeretném a magam esze szerint, hogy ne lenne osztán semmiféle zenebona az egész dologba, mer hát már akkor nagyon rosszúl esne belesülni osztán a dologba, mikor mindenféle derága parádénak megadjuk az árát lássa kigyelmed!

Most mondok téns uramnak valami furcsa dögot. — Hát tudja-e kigyelmed hogy tanúltuk ki a sorját, hogy a fináncz ki ne találja, hogy nem magyar trafikot dohányozunk? — na hát azt tesszük vélle, hogy bagózunk, ennek osztán nem érzi meg a szagát, de ha mégis meg akar bennünket vizitálni, hát akkor az ember csak úyy tesz vélle, hogy a fináncz urat meginstáljuk szépen, hogy nyissa ki a száját, s akkor osztán jól bele köpünk, — a már az ö dolga, hogy kitalálja-e az izéröl trafikdohány-e vagy nem. — Mert hát lássa téns uram a szükség mindenre megtanitja az embert, pedig az is lehetett volna máskép, ha nem tyukászott volna egy idöbe az a sok istenadta hazafi. — Na de se baj, niha megbogárzik a ember is, születik is meg is hal, a mából is tegnap lesz hónap, — a 67 bizottmányból is ma már csak 65 él, majd meglátja kigyelmed téns uram, hogy idövel ez sem lesz több 48-nál.

Most pedig megkövetem alásson téns uramat, hogy ennyit okoskodtam, de hát nem tehetek róla, mert már nagyon kezd rám ragadni a bölcseség, még attól félek, hogy a másik határba is megérzik majd a szaga.

Hallott-e már kigyelmed valamit a kállói restórátzióról, a mult héten ment vígbe, vo't veres tollas meg fejír tollas ember elég, hanem mégis több volt ám a fejér tollas, — ettöl osztán nagyon meg is ijjedtek a veres tollasok, — hanem kapták magokat s elindú'tak embert vásárolni, — olcsó volt az ember, mert darabját szálanként ötforinton szedték össze a mi valamire való volt, de már az aprajját, a mit már csak ugy véka számra adtak; pálinkával szedték össze csak, igy osztán meg is választották Bonizs uramat, a ki Barna is, sánta is viczespánnak, már most osztán az óta vivát a ki angyala van, még pedig halálig.

Hej téns uram! beh el árvahodott szegény nép is ez a nyiri mezitlábos tekintetes vármegye, bivaj hussal meg pájinkával, meg tehetik oda még Smerling uramat is viczespánnak, csak az urakra kell bizni, rá lehet már a mai világba a szegény embert mindenre venni, csak enni inni adjanak neki, a világ ugy is mindig csak egy forma rosz marad, de legalább annyi haszon van mellette, hogy ugy hébe hóba jóllakik a szegény ember a más kontójára, pedig nem igy dukál ám tenni a restórátzión alkotmányos világban, ugy hallottam én azt.

Hát azt olvasta-e már téns uram! hogy a muszka császár megtiltotta, hogy a medvéket nem szabad az ü kigyelme országába tánczoltatni? bizonnyal mondom derék jó ember érte, hogy a maga attyafiait ugy kiméli, s nem engedi kinoztatni, hát Pesten nem szóllaltak még fel a végett, hogy a szegény szamarakon ne hordjanak dunavizet?

Uggan kérem szeretettel édes téns uram, mondja meg csak kigyelmed nékem, hogy azokat a tisztelendö nemzetes pap urakat miért mustrálják most az ujságokban, különösön azokat a jezsovita uraimékat, valyon nem a fejér cselédek uszitják-e rájok az ujságirókat, a miért nötlen életet élnek ükemék, mert hejj uram téns uram, ismerem én az asszonyi állat praktikáját nagyon jól, ha a fejér cseléd neki szilajodik, nem kiméli a meg a papot sem, láttam én már elégszer, oszt . . . azért azok a jámbor pap urak mégis úgy eltürnek mindent, mintha csak komenczióba válalták volna.

Na csak hamis világ ez téns uram, annak vagyok én a mondója, hát ha majd még a franczia meg a burkus rá kezdi a marakodást?

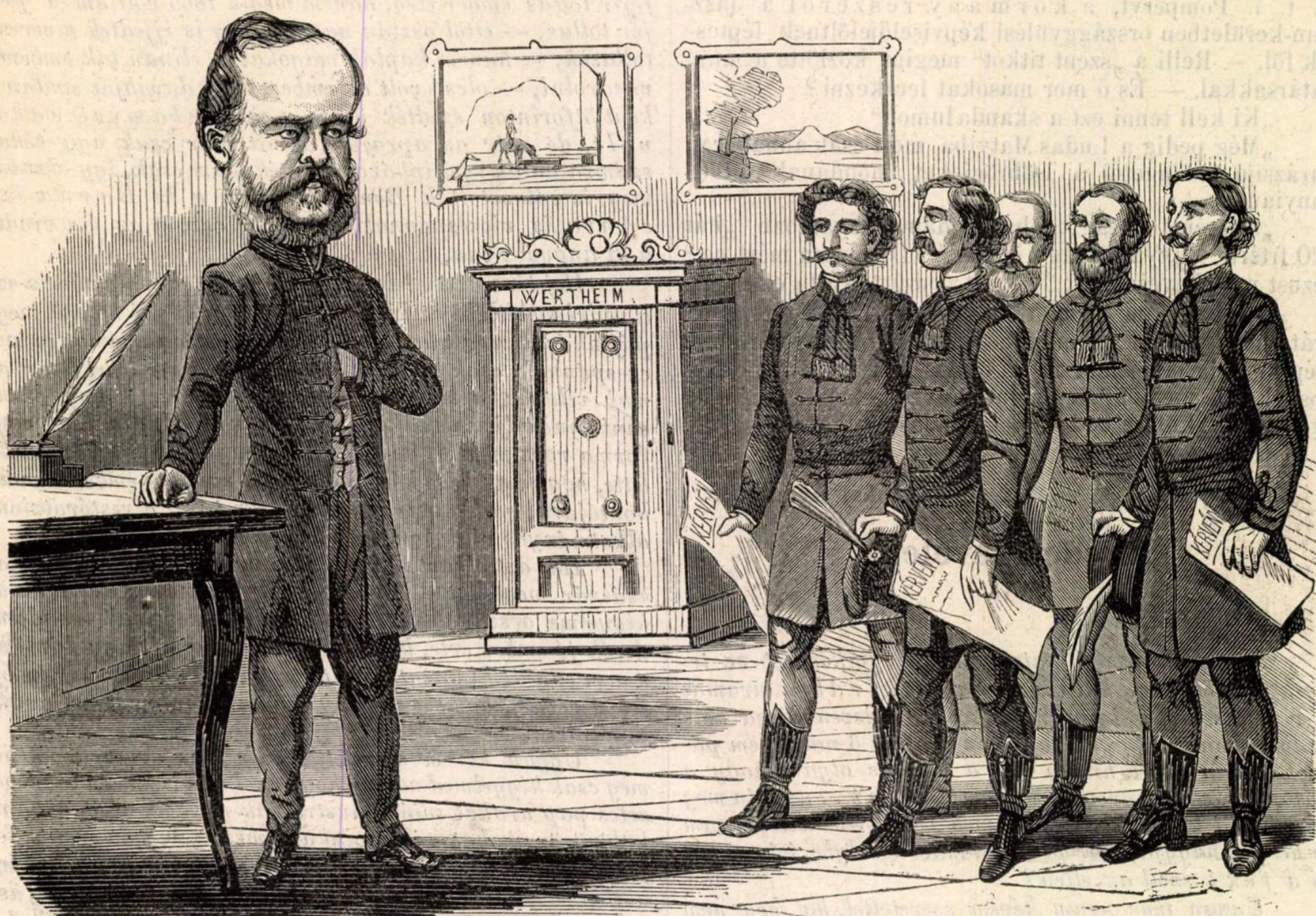
A kállai restorátzió óta jó kövér esös idö jár téns uram, javul a legelö, mindenfelé hizik a marha. Az ilyen magamféle pásztor ember meg osztán csak jól bele huzza magát a subájába, s el el gondolkozva a világ sorsán, mikor valami jó jut eszébe, mérgesebben megszippantja pipáját, kurjant a marhának mintha bizony a volna sok mindennek az oka.

Isten áldja meg kigyelmedet téns uram!

Karakán Marczi
gulyás-bojtár.

Bizonyos professor tanitványaira e szavakkal rivalgván: „himpellér gazkölykök! mindnyájatoknak levágom a fülét“ — a tanitványok egyike igy szólt a tanárhoz: „azt ne tegye professor ur . . . mert akkor mindnyájan fületlenek lennénk, csak a domine clarissime lenne köztünk a füles.“

A magyar

Ezek a derék hazafiak örömest vállalnának hivatalt, de azt mondja a miniszter ur, hogy nincs már számokra hely.

Kicserélték a miniszteriumot.

Pestre készült Kákafalva érdemes birája és jegyzője, hogy az uj miniszteriumnak szerencsét kivánjon a falu nevében.

Egyszersmind a kupak tanács azt is meghagyta a küldötteknek, hogy vegyenek egy olyan képet, melyen a magyar felelős miniszterek le vannak pingálva, mert hát illő, hogy az a helység falán függjön.

Feljövén a küldöttség Pestre, mig a jegyző bizonyos ismerősét keresé fel, biró uramra bizta, hogy vegye meg a magyar miniszteriumot, mint a kinél állott különben is a kaszsza.

El is ment a biró szétnézni a városban, hol lenne kapható a kivánt kép, s csakhamar talált egy könyvárus boltot, melynek ajtajára ki vala ragasztva nagy betükkel: „itt kapható a magyar felelős miniszterium“.

Bemegy tehát a boltba és kéri a könyvárus-segédeket, adjanak neki egy olyan képet, melyre valamennyi magyar miniszter rá van festve.

Az egyik segéd látván, hogy egyszerű falusi emberrel van dolga, pajkosságból két féle képet tett a biró elibe választás végett, t. i. a 48-ki és a 67-ki miniszteriumot.

„Mi aztán egynek az ára?“ kérdé biró uram . . . miután háromszor négyszer megforgatta elölről, hátulról a képeket.

„Egy forint“ vala a felelet.

„Mán csak ezt veszem meg ni . . . mert hát ez ösmerősebb előttem, mintha ezt a közbülső képet láttam volna már valahol, hanem tessék jól öszve pakolni, hogy öszve ne törjék az uton.“

miniszteriumban.

Ezek a cseh filiszterek pedig váltig bucsuznának, de hát a miniszter ur tyukkal, kalácscsal marasztalja őket.

Hazavitték Kákafalvára a miniszteriumot, az egész falu öszvecsődült, hogy megbámulja, mit hozott biró uram.

Nézik a képet jó darab ideig a nélkül, hogy el olvasták volna az alájok nyomtatott neveket. Keresik Gorove és Festetics urakat, kikről hallották, hogy közepén kikaszált szakált hordanak, de csak nem találják a többi kép között.

Végre egyik a vének közül felkiált: „mi a manót tettek biró uraimék! hiszen kicserélték a miniszteriumot . . . hát nem ismerik már kendtek ezt a középsőt ni . . . hisz ez Kossuth Lajos! nézzék kendtek világosan alá van irva; e meg itt Batthányi . . . ez Mészáros a hadügyminiszter, — hiszen most nincs is hadügyminiszter, ez a mit hoztak kendtek a 48-ki magyar független miniszterium. Az idei felelős minisztereket kellett volna megvenni, no bizon biró uraimék szépen eljártak a megbizatásban, támadának többen a biróra.

„Ugyan hagyjanak békét már kendtek, — ha már meg van . . . hát isten neki . . . pattant fel a biró — a manó nézte, micsoda nevek vannak aláirva . . . itten 9 fő van, azon a másikon pedig, mi kendteknek kellett volna csak 8 volt és az is csak egy forint . . . hát nem többet ér ez? vagy mi?“

„Igaza van biró uramnak, — erősiték többen, jó lesz ez nekünk, a példabeszéd is azt mondja . . . jobb a régi az ujnál, — fel kell tenni oda a tükör alá ni.

Fel is tették a tükör alá ünnepélyességgel a képet, és a 48-ki független miniszterium igy pompázik Kákafalva helység házában, a 67-ki miniszterium helyett.

Minő a mi alkotmányunk?

Olyan a mi alkotmányunk —
Mint a szinpadon estve . . .
Az az éhes, sápadt leány!
. . . Ki pirosra van festve.
Olyan a mi alkotmányunk —
Mint ruhája s ékszere,
Csillogó a lámpa fénynél . . .
Nappal öt hatost alig ér —
S királynőt játszik benne.

Nem ezt várta a hon népe!
Mely oly sokat szenvedett, —
Várt csalóka fény helyébe . . .
Mindennapi kenyeret.
Nem kiván királynő lenni . . .
A sikamlós szinpadon,
Hogy ha legördült a függöny . . .
Régi bánatában nyögjön,
S keseregjen oly nagyon.

A sok rongy papir helyébe —
Egy darabka pénzt csupán,
Mire mélyen nyomva legyen
Az ős magyar alkotmány.
Három próba legyen rajta . . .
Magyar kormány, vármegye,
Nemzetőr, honvédzászlóaly —
S várainkat a lisztes faj . . .
Honvéd kezébe tegye.

Az ország kortese.

A mint fogták el is szalasztották.

N . . . M . . . község jegyzője hivatta a czigányt, hogy tőle az adóinspektor levelét átküldje a szomszéd falu elöljáróságához.

Morénk átvévén a levelet s az utasitást megértvén — egy kis bagót kunyorált az útra; a jegyző tehát nem csak saját pipájából verte ki a kivánt . . . csemegét a czigány markába, hanem azt is megengedte, hogy az épen nála szállásoló adóinspektor ur pipáit is kiszopogathassa. Midőn aztán valamennyi pipát és pipaszárat szépen kitisztogatott a czigány, látván a jegyző, hogy a more rettentő kiváncsi szemekkel kancsalit az iró asztala mellé helyzett sárga kufferen lévő kis szitára, melyben az adószedőnek felvágott jóféle magyar dohánya állott, — a pipák tisztogatásáért egy pár pipára való dohánynyal is megajándékozta a czigányt.

Pipaszó mellett gyors léptekkel haladt a more a levéllel, utközben két fináczczal találkozik; az egyik megállitá s kérdé tőle, hova sietsz more? a czigány egyik kezével a kalapját illedelmesen fülére billentvén, a másikkal pedig makra pipáját szájábul kivéve, meglehetős füstfelhőt bocsáta a fináczok orra alá, mondá: „ide ni a szomszéd faluba a biróhoz.“ A fináczok megösmerték, hogy nem trafikszagu füstöt eresztett a czigány orruk alá — gseftet remélvén tehát, kérdék a czigányt, hogy hol kapta azt a jó dohányt. Dicsekedve válaszolá a more, hogy a nótárius urtól, kinek iró-asztala mellett egy nagy sárga kuffer telisded tele van magyar dohánynyal.

E hirre megörültek a fináczok, bucsut sem véve a czigánytól — siettek N . . . M . . . község házához. A jegyző épen nem vala odahaza, nem is sokat törődtek a trafikhősök vele, elegendő volt nekik, hogy a sárga kuffer ott volt az iróasztal mellett erősen lelakatolva. A birónak a pecsétet átkellett a handabandázóknak engedni, — azzal a ládát lepecsételték, kocsit rendeltek, s nagy diadallal vitték a kuffert a fináczparancsnoksághoz. Utközben vagy 4 szegény legény megállitja a sebesen hajtó kocsist. A szunyadozó fináczok, midőn a szegény legényeket megpillantották, szörnyen megijedtek. Az egyik betyár fennhangon kérdé: mi van a kocsin? — a megrémült fináczok egyike csak hamar kiköpte, hogy egy láda jóféle magyar dohány, „no hát ide vele,“ mondák a betyárok aztán mehetnek tovább.

Megörültek a fináczok, hogy ily könnyen megszabadulhattak, átadták a kuffert a betyároknak és megkönnyült lélegzettel tovahajtattak.

De nem kevéssé szepegtek, midőn kisült, hogy az adóinspektor kufferjét adták át a szegény legényeknek, melyben korántsem magyar dohány, — hanem a környékből katona executióval behajtott 10,000 forint adóhátralék vala, melynek még most is bottal ütik a nyomát.

Trafik-nóta?

Csetneki helyett kell szivnom
Pipámból a rosz trafikát, —
Pedig oly bóditó füstje . . . .
Könnyen megölne egy bikát.

Se baj, ugy sem soká tart már . . .
Uralma a trafikának,
Majd kiadják az obsitját —
Mint kiszolgált vén fikának.

Különösen poétáknak
Gyötrője a komisz szivar . . !
Büzös ize a fejökben —
Minden eszmét öszvezavar.

Igy történt most én velem is,
Jött egy rózsás gondolatom —
Letlök az asztal mellé . .
. . . A rózsámnak hogy megirom.

Megirom hogy fáj a szivem —
Mert nem láttam már régóta,
S im szerelmes verseimből
Lett egy füstös trafiknóta.

Szerelmes Pista.

Tréfás adomák.

Falura mentem, kocsisomat véletlenül Deáknak hivták. A korcsmában, hol megálltunk itatni, tréfából kérdém az én Deákomtól.

— Nem atyafia kigyelmednek az a pesti Deák Ferencz! ismeri-e őt?

— Hogy ne ismerném ifjuram, hisz minden hetivásárkor — mióta egyszer véletlenül találkoztam vele — felkeres engemet Pesten a Petrovics kocsmárosnál, hol rendesen megiszunk atyafiságos beszélgetés közben 5—6 itcze bort.

— Tyüh atyámfia? kigyelmed büszke lehet ám arra, hogy a hazának legnagyobb férfiával atyafiságban van, mi több, vele még poharazgat is.

Emberem önelégülten bajszát pödörgetve szólt:

— Hja if'juram, nem is sajnálom én azt a nehány itcze bort, amit hébe-korba itt elköltünk!

— Micsoda? csak nem maga fizeté a borárát?

— De biz én fizettem. Eleinte nem is akarta megengedni, hogy én fizessek, de én bizony kifizettem, ha már ilyen ur lealázza magát, s nem restel atyafiának nevezni.

Megszánván e szegény jószivü magyarembert, mondám neki:

— Hallja kigyelmed, ha legközelebb Pestre felmegy, s az a Deák nevü férfiu ismét felkeresi a korcsmában s poharához akar nyulni, fogja fülön s dobja ki az ajtón, ne féljen töle, ha még oly pohos hasú volna is, mert az a Deák nevü hamis rokona — egy nadály, egy gazember, kit Pesten ugy hivnak, hogy iparlovag.

Utóbbi szavaimra kocsisomnak homlokán kiütött az izzadság, nagy bosszusan csak most kezdte számolni, hány itcze bort itatott meg az ö névrokonával, — hogy a gyehena tüze égesse el csunya lelkét!

— „Biz igy atyámfia, sok ilyen ragadozó madár van Pesten, vigyázzon, hogy máskor körmeik közé ne jusson.

A főpolgármesteri választásnál egy Szentkirályista kicsinylőleg mondva egyik Vidacsistának:

„Honnan van az, hogy Vidacs nem tudta rábeszélni a választókat, hogy őt válaszszák meg; midőn mint életrajzában olvasom, beszéli a magyar, latin, tót, szerb, oláh, horvát, német, angol, franczia, olasz, görög és török nyelveket?

„Hiszen mi rajtunk nem mult volna el megválasztatása, de a maguk pártja annyi képességet és becsületességet mennyivel Vidacs rendelkezik nagyon is soknak tarta egy polgármesterben“ felele a Vidacsista.

Kitalálni való, hogy mi hát?

Legelőbb is kérem az a legfőbb dolog,
Hogy megmondjam, mikép én két tagból állok:
De azért hogy tagom párjával is vagyon —
Ketten együtt véve kicsit érünk nagyon.

Kicsi vagyok tehát, de hatásom köre
Kiterjed igen sok országok terére;
Ha még tótul beszélsz s nevemen el eszmélsz,
Elsőmben s végsőmben uralkodókra lelsz.

Homlokom ékiti mint a hős vitéznek
Cserkoszoru, — talán, hogy többet érjek —
Pedig én nem vagyok sem hős sem nagy vitéz,
Csak egy hosszú quadrát papirban századrész.

Gazdám hajdanában hátamon elhevert,
De immár ő kelme rajtam lakni nem mert —
Bizonnyal szégyenből, hogy ily kis érdekben . .
Gáncs ne történhessék ő nagy érdemében.

Születésemkor egy Gründlichkeit-Sisthema . .
Mely soká fenn álla, tönkre silányula,
Tudniillik ama régi jó időkben . .
Hárman valánk együtt hüséges egységben.

De teremtő gazdánk Bach úr falánkságát
Örökölve, régi társunk harmadikát
Elnyeltük, s már most csak ketten teszünk hármat.
Melyik élő hitte, hogy ilyet is láthat?!!

Karakán Marczi
gulyás-bojtár.

Diskurszus a pestvárosi tisztujitás felett.

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Iczik. Jó hogy találum khendet khedves Miskha bátya! beszéljen valamit a pulgármester-választásrul ... azt hallum, khend is a vürüs thollas repüblikános!! párthoz tartozott?

Mihály. Oda biz én Iczik szomszéd! mely daczára annak, hogy megbukott, még is győzött... Hát nem elég jól viseltük mi magunkat, az ellenpárt minden mesterkedésre daczára is megmutattuk, hogy mégis csak van tizennégyszáz szabadelvü választópolgára Pestnek, kik megtudják külömböztetni a csókát a varjutól. Nem volt ott Iczik szomszéd a restellátzión?

Iczik. Nem ment el az eszem, hallja khend! csak nem megyek olyan helyre, hol az embernek a fogát is kiüthették volna ... ha a herr von Theisz helyettes fükapitány alkutmányusan elüre nem intézkedett vulna. Láttam hallja khend a nagy plakátokat az ótczákon: „a választási helyre fegyverrel és bottal bemenni tilos“ A Kóbi fiam pedig azt mondta nem todom igaz-e? hogy a muzeom odvara thele volt katunasággal, csakugy kokocskáltak feltőzött panganétával a vasrácsos keritésen keresztöl a vürüs thollasokra. Szegény Kóbi fiam! megemlegeti a pulgármester-választást, mert egy döhös komészáriustól akkura pufont kapott a mir elkiálthotta mogát „éljen Vidacs,“ hogy egy mellette lévü soszterinasnak ogrott ki az egyik szeme thülle. Ugy khell neki a rebellernek, nem thodta kiáltani: „éljen Szentkirályi“ akkur legalább a soszter inasoktul kapta volna egy becsületes hátbadubást Azt is mondja Kóbi fiam! hogy a fühkapitány orr olyan döhbe gyütte, hogy kardját is kihozta az éljenzü publikumra, és kiadta a generálbefèhlt a puroszlóknak, hogy szorják szét a csücselék népet és a lázzungó inasok táborát, ha még egyet mernek kokkani... E parancsra osztán ugy megijedt az ugy nevezett csücselék sereg, hogy még egy egész uktüvával hangosabban kezdett éljenezni; minek a lett természetes küvetkezése, hogy a fükapitány oraság retirált meg, mert ha ezt az ügyes taktikát nem küveti, okvetlen megsiketölt volna mind a két fölére... Thodja khend Mihály gazda mi tetszik nekem leginkább ezen a dicsüséges napon? azon szép türténecske, hogy mig a tisztujitás elnüke a her von Ráth, Deák Ferenczet a konfortáblihoz kisérte, valamelyik csirkefogó ezen tisztujitás emlékére az elnük urnak zsebkendüjét atillája hátulsó zsebéből remekül ellopta. Szeretném thodni, ki fizeti most meg a herr von Ráthnak kárát?

Ludas Matyi gyorspostája.

Őszinte kérelme
A most a postásnak,
Mintán vége van.
A tisztujitásnak ...
Minden alkotmányos
Derék tisztviselő! —
A Ludas Matyira ..
Fizessen hát elő.
E kérelmet vegye
Kiki fontolóra ..
Mi az az egy forint
Három egész hóra?

Szapuló Matyinak Váradra: Kiadó-hivatalunk rendesen küldi lapunkat a fekete sasba, nem tudjuk tehát hol van a hiba? miért nem kap ön meg minden példányt, talán a postán hever? irja meg druszám! melyik szám hiányzik s rögtön megküldjük.

K... Imre rektornak.
„A mult és a jelen“ egy keveset komoly,
Rákerül még a sor ... nem eszi meg a moly.

B... I... nek Böszörménybe.
Azt halljuk hogy ottan agyonvertek hatot,
Tizenkettő pedig nehéz sebet kapott. —
Ezen fontos tényről elvárunk egy kis referádát.

R... Istvánnak Pécsre: Méltó a panasz, de isten látja lelkünket, .. nem tehetünk róla. Mi a lapot szombaton rendesen postára adjuk ... hogy az Pécsre csak másik héten csötörtökön érkezik meg, ez előttünk is megfoghatatlan. Tessék elhinni, hogy igyekszünk előfizetőinket kielégiteni — hanem ha először sok helyen a postamester, azután a pap, rektor, kántor stb. végig olvasta, és aztán ugy kerül az előfizető kezibe ... arról csak akkor tehetünk, ha az illetőket névszerint megnevezik tisztelt előfizetőink.

Többeknek: Ismételve figyelmeztetjük a felszólamlókat **nyilt** levélben, (ez nem kerül pénzbe), és a **sorszám** megemlitésével sziveskedjenek reclamálni.

Bézi József polgártársnak Tisza-Kürtre: Csak türelem ... minél előbb intézkedni fog az ily tárgyakban a megye.

Csirke Ferinek: vettük a küldeményt s azt használni is fogjuk, csak arra kérjük, kevesebbet a jóbul egyszer egyszer, s minél apróbb czikkeket, mivel közönségünk azt szereti, ha minél változatosabb tartalmu Ludas Matyi!... foggadja üdvözletünket.

Szatmárra, az igazügy kortesének: az „ország kortese fokossal rohant be hozzánk, hogy hát a ki erre meg arra... ő sem a hamisügy kortese. Most már duelláljon egymással a két kortes versben vagy prózában ... hadd lássuk melyik igazi kortes

E... Sándor urnak Ráskára: 649. szám alatt rendesen expediáltatik uraságod lapja, s ha még is nem kapná ön meg, sziveskedjék nekünk a postakiadó nevét megirni, hogy erélyesen intézkedhessünk.

Rajzoló **Stuhlmüller.**] Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** [Metsző **Horváth.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-utcza 18. sz.